

1

Konec

neděle 20. srpna 2000, 2.51
ostrov Mornesey

Světlo z majáku Spoutaných zaplaví špinavou místnost jako prudké slunce. Sotva na vteřinu. Potom opět zavládne tma, jen mizerně zaháněná světlem lamp na zdech, které je skoro šedivé vinou dusivého prachu, jako by se v chabých světelných paprscích hemžily tisícovky hmyzu.

Umřu tady, v téhle odporné dekoraci.

Už je to jisté.

Trápí mě ještě poslední otázka: odváží se mě mučit, než se mnou skončují? Kam až budou schopni zajít, aby ze mě dostali informace? Aby otevřeli zející rány? Aby se prohrabali mým tělem a vyrvali z něj vzpomínky, po nichž prahnou?

Znásilňovači paměti.

Všechno je jasné. Znovu jsem před několika minutami složil puzzle. Všechny dílky do sebe zapadají. Jasně si všechno vybavuju.

Do jaké míry si to uvědomili?

Naprosté ticho. Žádný hluk nepronikne z ostrova Mornesey skrze silné kamenné zdi. Slyším jenom pomalý dech katů. Jsou čtyři. Tři muži a jedna žena. Jsou dospělí a podle vši lo-

giky bych jim měl slepě důvěřovat. Ostatně přesně to jsem poměrně dlouho dělal.

Bohužel.

Hlaveň revolveru jednoho z nich na mě pořád míří. Zbylí tři nehybně stojí u špinavých zdí, rozeznávám jenom jejich stíny. Jak dlouho budou ještě čekat, než mě zabijou?

Stejně jako já vědím, že se na Mornesey vylodily desítky policajtů, kteří mě hledají a jdou po nich. Policisté už jistě začali prohledávat podzemí, nekonečné chodby, jimiž jsou prošíkovány útroby ostrova. Celé území je metodicky prozkoumáváno, je to obří hon. Přesto nemají šanci nás objevit. Aspoň ne včas. Všechny východy byly pečlivě uzavřeny. Všechno bylo už dávno pečlivě připravené. Moji kati neoponechali nic náhodě.

Jaká naděje mi zbývá?

Dokonce žádná lahev v moři. Jenom několik kousků červeného krepového papíru, rozestých před několika hodinami, a teď určitě ztracených, neschopných odolávat větru vanoucímu z La Manche. Taký několik drahých bytostí, jediných, kterým ještě důvěřuju. Třeba se dovtípí a najdou mě.

Možná...

Znovu světlo majáku. Jako záblesk. Oslní mě bílá záře. Bez soucitu se na mě upírají oči tří smrtelně bílých obličejů mých trýznitelů, připomínajících obludné kreatury z mořských hlubin, které nikdy nespátily světlo. Jen ona se bezvládně choulí u krbu a odvrací pohled.

Zaleskne se střep rozbité lahve, moje poslední směšná zbraň, která leží tři metry od mých nohou.

Umřu.

Neušetří mě. Vím toho až moc. Upřeně jsem se zadíval na jejich obličej, na jejich skutečné obličej. Všechno se to stalo tak rychle, za necelé čtyři dny. Před čtyřmi dny jsem měl úplně jiné starosti. Směšné.

Byl jsem jenom puberták mezi jinými pubertáky.

Obyčejný.

Není snadné přepsat vlastní myšlenky a pocity, jak se v těch několika dnech vyvíjely, to závratné sklouznutí k nadpřirozenu, hodinu po hodině, minutu po minutě. Není snadné ani vylíčit myšlenky a pocity ostatních účastníků těchto událostí: Simona Casanovy, Madi a Armanda.

Přesto se o to pokusím.

Před čtyřmi dny

2

Prkno

středa 16. srpna 2000, 13.51
silnice z citadely, ostrov Mornesey

Vězeňský vůz opustil trajekt z pevniny na ostrov Mornesey a jel podél moře asi kilometr směrem k Mazarinově věznici. Jérémy závistivě pozoroval stovky plachetnic, které klouzaly po vodě La Manche, skoro ucpávaly vjezd do průplavu oddělujícího ostrov od pevniny. Malé dětské oranžové plachetnice Optimist v řadě za sebou bojovaly proti posledním vlnám z trajektu. Mezi surfaři se proplétalo několik mořských kajaků.

Polovina srpna, pomyslel si Jérémy, a průplav v Mornesey vypadá jako dálnice.

No co... Navzdory návalu připomínajícímu dopravní špičce by byl Jérémy rád na místě týpků v neoprenové kombinéze, kteří na prknech kloužou po vlnách rychlostí přes dvacet uzlů.

Už jenom dvě hodiny, utěšoval se Jérémy. Za dvě hodiny pověsí klíče Mazarinovy věznice na hřebík, uniformu na ramínko a bouchačku do zbrojnice. Civil! Sbohem anglo-normanské ostrovy. Obuje si espadrilky a kytkované šortky a vyrazí směrem k Azurovému pobřeží, Giens a Hyères.

Gildas vedle něj opatrně řídil. Třicet let ve službě, několik tisícovek pendlů mezi věznicí na ostrově Mornesey a soudem v Granville..., znal nazpaměť jízdní řád trajektů i fronty na nábřeží.

Jérémy se otočil a mrknul se dozadu do antona. Proti sobě tam seděli dva vězňové s pouty na rukách. Klidně. Hlídal zejména chlapa nalevo, Jonase Nowakoského. Netečného, mohutného. Opakované loupeže. Střelba zblízka na policisty. Ještě si musí odkroutit sedm let. Nebezpečný vězeň. Ten druhý proti němu byl jiná liga. Jeana-Louise Valerina odsoudili za zpronevěru: osobní obohacování na veřejných zakázkách. Úředníček, který měl moc velké oči. Měl by být propuštěn na svobodu za dva měsíce a něco a bylo v jeho zájmu, aby sekal dobrotu.

Anton jel podél zdi morneseyského hřbitova. Bylo krátce po poledni a silnice vedoucí k věznicí byla skoro prázdná. Hodina siesty!

Den bude ještě dlouhý, pomyslel si Jérémy. Jakmile mu skončí pracovní doba, musí sebou hodit. Připevnit zahrádku na Opel Astra, prkno... a autosedačku. Bude to první dovolená s půlroční dcerkou Léou.

Jérémy se zašklebil. Čeká ho vyjednávání. Znovu a znovu to bude opakovat Lydii, až odmítne hrát si na pláži na Penelopu. Ne, prkno pro něj není jen zábava, sport, koníček. Dokonce to není ani vášeň. Je to pokračování jeho samotného. Smysl života. Životní nutnost. Stejně jako voda, slunce a kyslík. Snášel své podělané povolání vězeňského dozorce, noční služby a pohotovosti jen proto, že mu poskytovalo dost času, aby mohl vyjet na moře a klouzat se po vodě. Takové to bylo! Ryzí živočišná potřeba.

Napůl ryba, napůl pták.

Lydie ho vyslechne. Sice ho zase nepochopí, ale smíří se s tím a jako vždycky se bude jen tvářit.

Anton na místě zastavil a probudil Jérémyho ze snění.

„Krucinál!“ zařval Gildas. „Co to vyvádíš?“

Jérémy se bleskově otočil. Jonas Nowakoski se vzadu ve voze kroutil v prudkých křečích. Dusil se a z úst mu až k nohám vytékala bílá pěna.

Gildas jen tak halabala zaparkoval vůz. Jérémy odjistil svůj Sig Sauer a vystoupil z vozu. Gildas šel za ním.

Jérémy obezřetně otevřel zadní dveře. Jonas Nowakoski byl nebezpečný a vynalézavý vězeň, schopný dokonale předstírat záchvat, aby uprchl. Gildas zamířil pistolí. Jérémy cítil, jak mu stoupá tlak a zrychluje se pulz, jako když na prkně překročil rychlost pětáctičet uzlů a tělo měl napumpované adrenalinem.

Jonas Nowakoski řval bolestí. Jérémy se k němu sklonil, zatímco Gildas zůstal venku a stále mířil zbraní na tělo zmítající se v křeči. Určitě epileptický záchvat. U vězňů se to stávalo poměrně často. Jen se mu nesmí nic stát, než dorazí lékař.

„Vezmi deku,“ vyzval Jérémy kolegu. „Za sedadlem. Ale pořád na něj miř.“

Gildas nastoupil do antona a dával pozor, aby zachoval vzdálenost od Nowakoského, zkrouceného bolestí. Volnou rukou uchopil hnědou příkrývku.

Okamžik nato Gildas inkasoval ze zadu nečekanou prudkou ránu. Jako by mu přerazili hřbet.

Zhroutil se v předklonu. Měl zlomená žebra.

Zbraň mu vyklouzla z ruky. Jen si v pádu stačil všimnout, jak Nowakoski vyskočil na nohy a oběma spoutanýma rukama chytil Jérémyho za pravé zápěstí.

Za ruku, v níž Jérémy svíral revolver.

Oba muži se váleli na podlaze auta, tvořili už jen hemžící se změť. Gildas sevřel ruce. Musí se zvednout. Musí se otočit.

Musí se plazit, nedá se nic dělat.

Musí pomoci kolegovi. Sig Sauer byl tady, ležel na zemi dva metry před ním.

Zapomenout na bolest, na potlučená záda, na zlomené kosti. Natáhnout ruku, několik centimetrů...

Podrážka mu rozdrtila články prstů. Stín se shýbl a sebral revolver.

„Střílej, krucinál!“ zařval Nowakoski. „Střílej, Valerino. Sundej je!“

Jean-Louis Valerino stál jako jediný na nohou vzadu ve voze a ve spoutaných rukou svíral revolver.

„Střílej, sráči!“ ječel znovu Nowakoski.

Vězeň se snažil znehybnit Jérémyho. Jejich čtyři ruce se rvaly o druhý revolver. Valerino mířil střídavě na oba policisty. Tvář měl zbrocenou potem. Hlas se mu třásl.

„Klíčky od pout. Rychle. Jinak ho poslechnu. Přísahám.“

Gildas neodpověděl, soustředil se na to, aby neomdlel. Jérémy stále odolával a nepouštěl zbraň. Nowakoski na něm ležel.

„Zab ho, do prdele!“ hulákal lupič.

Valerino nevystřelil. Chvěl se, jako by mu události přerůstaly přes hlavu.

„Debile!“ ječel Nowakoski.

Otevřel ústa, vteřinu počkal a pak se zakousl Jérémymu do zápěstí. Vytryskla krev a Jérémy zaječel bolestí. Dlaň povolila a zbraň mu vyklouzla. Nowakoski se zvedl a uchopil revolver. Couvl dva metry, Valerinovi už nevěnoval jediný pohled.

Zase měl věci pod kontrolou.

„Klíčky od pout! Fofrem. Máte tři vteřiny.“

Jérémy se držel za zraněné zápěstí, aby zastavil krvácení.

„Jsi na ostrově! Mornesey. Pětkrát tři kilometry. Kam chceš jít?“ odsekl.

„Jedna!“

Jérémy stočil pohled k Valerinovi. Prosebný. Tenhle chlápek by se nechal zpracovat. Chybí mu dva měsíce do propuštění, může všechno ztratit. Úplně všechno. Nowakoski se ho zbaví, jakmile ho nebude potřebovat. Jak mu to má naznačit? Valerino před ním uhýbal očima.

„Dvě.“

Co se dá dělat. Jeho problém.